

Sagaidot Starptautisko studentu dienu

Inga Kalva-Miņina

Tā kā šodiena, 17. novembris, ir Starptautiskā studentu diena, tad šo divu lappušu galvenie varoņi ir aktīvi jaunieši, kuri stāsta gan par savu studiju laiku, gan arī par dažādām radošām nodarbēm.

«Labais paliks atmiņā uz visu mūžu»

Foto no S. Burkas personīgā arhīva

30. jūnijā, kas ir Svetlanas dzimšanas diena, viņa absolvēja Rēzeknes Tehnoloģiju akadēmiju

SVETLANA BURKA ir no Balviem. Šogad vasarā viņa absolvēja Rēzeknes Tehnoloģiju akadēmiju (RTA), paralēli studijām strādājot Eglaines pamatskolā. Šajā vasarā jauniete arī apprecējās un rudenī kopā ar vīru devās brīnišķīgā ceļojumā uz: Taizemi, ko laimēja, piedaloties jaunlaulāto konkursā «Precamies!».

Kuri ir spilgtākie studentu dzīves mirkļi, kas tev paliks atmiņā?

– RTA studēju par pamatizglītības pirmā posma skolotāju dabaszinātņu jomā. Paralēli studijām un arī tagad strādāju Balvu novada Eglaines pamatskolā par skolotāju, ar šo mācību gadu esmu 1. klases audzinātāja. Neteiktu, ka studēt bija viegli, bet, savienojot uzreiz teoriju ar praksi, bija vieglāk apgūt mācību vielu.

Atmiņā palicis tas, ka iestāšanās augstskolā notika pēdējā pieteikšanās dienā un pēdējā stundā. Nebiju pārliecināta, vai tas ir tas, ko īsti vēlos darīt. Absolvējot RTA, kļuva skaidrs, ka profesijas izvēle bija īstā. Gribu pateikt paldies visiem lektoriem, kuri deva vērtīgas zināšanas, kuri bija pretimnākoši un saprotoši. Ļoti novērtēju pavadīto laiku akadēmijā un lepojos, ka biju RTA studente.

Šī vasara tev bija īpaša ar vēl diviem notikumiem – kāzām un uzvaru konkursā. Pastāsti, kā jūs ar vīru Elviju iepazīstināties. Kuri ir tie sirdī paliekošākie kāzu svinību mirkļi?

– Ar vīru iepazīstināties Rīgas Valsts tehnikumā (Balvu teritorijalajā struktūrvienībā). Mācījāmies kopā vienā kursā, bet sākām tikties pēdējā kursā. Esam pazīstami vairāk nekā 10 gadus un sešus gadus no tiem esam kopā. Piecu gadu kopābūšanas dienā vīrs sarīkoja patīkamu pārsteigumu un bildināja mani pavisam negaidītā brīdī.

Foto no S. Burkas personīgā arhīva

7. jūlijs bija Svetlanas un Elvija īpaša svētku diena

Šī vasara tiešām bija piepildīta ar svētkiem. Tā sanāca, ka RTA izlaidums iekrita tieši manā dzimšanas dienā – 30. jūnijā –, un jau pēc nedēļas – 07.07.2022. – notika kāzas. Kāzu svinības pagāja nemanot, šķita, ka tas bija viens īss skaists un aizkustinošs mirklis, par kuru vien bildes un video sildīs skaistas, jautras un smieklīgas atmiņas. Skaistākie un sirdī paliekošākie momenti? To bija daudz, sākot jau no rīta, kad vīrs mani sagaidīja pie mājām, ieraugot mani kāzu kleitā, un beidzot ar kāzu otro dienu, kad vēl daudzi gribēja turpināt svinības.

Piedaloties «Estravel Latvia» rīkotajā jaunlaulāto konkursā «Precamies!», jūs fotogrāfija un satikšanās stāsts saņēma vislielāko balsotāju atbalstu. Jūs kļuvāt par konkursa uzvarētājiem un balvā ieguvāt medusmēneša ceļojumu uz krāšņo Taizemi. Pastāsti vairāk par šo piedzīvojumu.

– Konkursā pieteikties mudināja vīramāte, protams, pēc tam arī visi pārējie atbalstīja. Kad balsojums beidzās un mums paziņoja, ka esam uzvarētāji, līdz pēdējam brīdim neticējās, ka tiešām ceļosim tik tālu. Pateicos visiem balsotājiem, jo bez viņu atbalsta noteikti nebūtu izbaudījuši tik pasakainu medusmēnesi!

Mēs izlidojām 8. oktobrī un atgriezāmies 15. oktobrī. Viesnīca bija pasakaina, apkārtējie cilvēki mūs uzlādēja katru dienu ar smaidu un pozitīvismu. Vairāk atmiņā noteikti paliks Taizemes eksotiskie ēdieni, brauciens ar ziloni, Lielās Budas statuja un salas ar neticamiem skatiem. Varu atzīties, ka tad, kad atgriezāmies Latvijā, ilgojamies pēc Taizemes un gremdējamies atmiņās vēl nedēļu.

Kādi ir tavi hobiji? Zinu, ka tu skaisti dzied.

– Jau no bērnības lielākie hobiji ir dziedāšana un zīmēšana. Esmu pateicīga mammai, kura laicīgi pamanīja manus talantus un pieteica mākslas un mūzikas skolā, lai es varētu attīstīt savas spējas. Diemžēl laika trūkuma dēļ zīmēšana ir mazliet palikusi novārtā, bet labprāt dziedu dažādos pasākumos. Dziedāju šogad RTA gan citu, gan savā izlaidumā, savās kāzās, un arī šonedēļ būs gods uzstāties Latvijas svētkiem veltītā pasākumā.

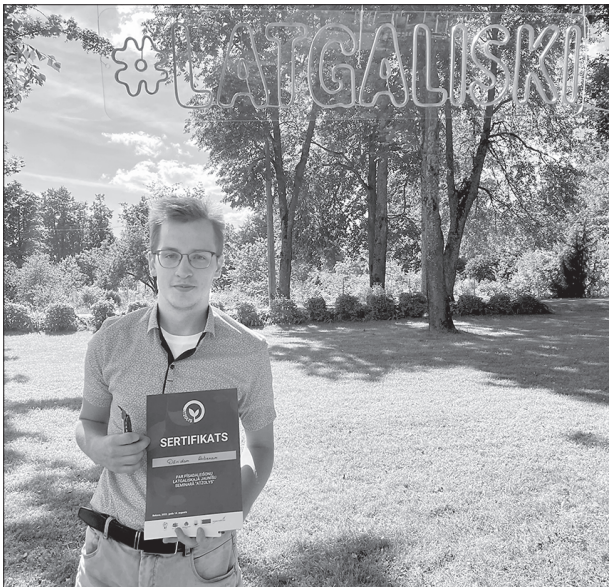
Ko tev nozīmē Latvija?

– Latvija man nozīmē mājas, kurās es redzu un jūtu sevi kā daļu no visas plašās Latvijas, izjūtu piederību mūsu valstij, lepojas ar dabu, skaistajām pilsētām, vēsturi un jūtos šeit laimīgi. Šajā Latvijas dzimšanas dienā gribu novēlēt, lai mums visiem kopā izdodas veidot tādu Latviju, kurā cilvēki ir patiesi laimīgi, nodrošināti ar darbu, lai protam saglabāt skaisto Latvijas dabu, esam iecietīgi un tolerantī, neesam vienaldzīgi pret tiem, kuriem vajadzīgs mūsu atbalsts, un varam lepoties ar mūsu Latviju!

Tavs novēlējums citiem studentiem.

– Novēlu pacietību, izturību, ticību saviem spēkiem, drauga plecu blakus. Ticiet, viss sliktais un grūtais aizmirsies, bet labais paliks atmiņā uz visu mūžu.

«Nav mazu lietu, darbu vai veikumu»

Anastasijas Anušinas foto

Sovasar Dāvids piedalījās latgaliskajā seminārā «Atzoly»

DĀVIDS RUBENS ir no Līvānu novada Rudzātu pagasta, šobrīd viņš ir Rīgas Tehniskās universitātes studiju programmas «Starptautisko ekonomisko sakaru organizēšana un vadīšana» 3. kursa students. Dāvids jau skolas laikā sevi parādīja kā erudītu jauniešu, gūstot uzvaras dažādos konkursos un olimpiādēs. Arī studējot Rīgā, viņš neaizmirst savas latgaliskās saknes, tieši tāpēc Sovasar piedalījās latgaliskajā seminārā jauniešiem «Atzoly».

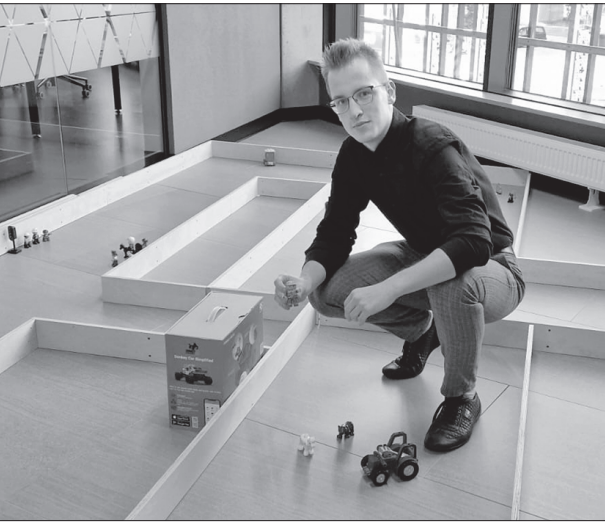

Foto no D. Rubena personīgā arhīva

Runājot par studentu dzīvi, Dāvids teic, ka atmiņā palikušas apmācības, kas septembrī notika Tartu Universitātē. Apmācību laikā kopā ar citiem studentiem no Zviedrijas, Somijas un Igaunijas kopīgi tika izstrādāti projekti sociālās uzņēmējdarbības idejām

Pastāsti, kuri ir tie līdz šim spilgtākie studiju laika notikumi, kas palikuši atmiņā? Kas tev patīk un kas varbūt mazāk patīk, dzīvojot studenta dzīvi?

– Ļoti vērtīgas un interesantas bija apmācības Tartu Universitātē šī gada septembrī, kad nedēļas garumā kopā ar studējošiem no Zviedrijas, Somijas un Igaunijas izstrādājām projektus sociālās uzņēmējdarbības idejām. Tāpat pavisam nesen studiju kursa laikā vajadzēja intervēt kāda starptautiska uzņēmuma vadītāju, un es varēju uz sarunu aicināt AS «SEB banka» Latvijā prezidenti Ilevu Teteri, kura ar reāliem piemēriem pastāstīja, ko patiesībā nozīmē atrasties tik lielas kompānijas virsotnē, reizē saglabājot cilvēcīgumu un spēju ieklausīties.

Viens no studiju dzīves sarežģījumiem noteikti saistīts ar nemitīgajām pārējām te uz klātienē apmācībām, te uz attālināto režīmu. Nenoliedzami elektroniskās komunikācijas un saziņas iespējas šodien ir teju bezgalīgas, turklāt daudzi no risinājumiem var izcelti papildināt studiju procesu, tomēr galvenajām fokusam vajadzētu būt, ka studijas ir dzīva domu un ideju apmaiņa auditorijā. No praktiskā viedokļa par savu studiju dzīvi noteikti nevaru sūdzēties, un te liela loma ir Astrīdas un Laimona Jansonu piemiņas stipendijai, ko varu saņemt caur Vitolu fondu. Jāsaka, ka bez šī atbalsta galvu laužīt nāktos divtik vairāk, bet tagad varu konstanti domāt par būtiskāko – par mācībām.

Šovasar piedalījies latgaliskajā seminārā jauniešiem «Atzoly», kas vasarā notika Balvu novadā. Kādēļ tev bija svarīgi piedalīties?

– Savā ziņā man vienmēr šķiet, ka esmu Latgalei nedaudz parādā, jo rakstu galvenokārt latviski, arī sarunvaloda mājās ir latviešu. Šis «parāds» gan, protams, ir simbolisks, jo patiesībā tā ir tikai sajūta, kas ceļas no kāda sevis veidojošo elementa iztrūkuma. Kad organismam trūkst enerģijas, ieslēdzas iekšējais mehānisms, un mūsu galva sūta impulsus, ka jāapdē kaut kas salds. Līdzīgi ir arī, kad saproti, ka neesi izmantojis potenciālu pilnībā. Šādos brīžos ir svētdiņa, ka vēlme strādāt un attīstīties saduras ar reālām iespējām to darīt.

Nometnes «Atzoly» organizētājas paveica izcilu darbu, mana vislielākā pateicība viņām un, protams, visiem, kas sniedza atbalstu. Šādiem pasākumiem ir jābūt arī turpmāk, jo reizumis jau visiem vajadzīgas norādes, lai palīdzētu orientēties savā kultūrientitātē.

Kādi ir tavi hobiji? Zinu, ka raksti prozu.

– Rakstīt cenšos regulāri. Ne vienmēr tie ir stāsti vai garāki darbi, reizēm tikai pārdomas par aktuālo vai diēnā notikušo. Varētu pat teikt, ka rakstīšana ir mana mēlrocība, līdzīgi arī ar lasīšanu. Papēmu grāmatu un nokļūstu jūdzēm tālu. Psiholoģiski aptverošs un ekonomiski ļoti izdevīgs ceļojums, nepametot savu sēdvietu. Šād tad apmeklēju arī kādu teātra izrādi, koncertu, izstādi vai kino seansu. Nezinu, vai šo visu, protams, var saukt par hobiju, drīzāk jau par jēgpilnu atpūtu, bet studiju process ir pietiekami intensīvs, tāpēc sekošana līdzīd dažāda veida mākslas aktualitātēm ļauj atslābināties un neuzbāzīgi attīstīties vienlaikus.

Lai gan, ja tā padomā, tad vēl viens hobijs man noteikti ir – kad esmu mājās, palīdzu savā ģimenes zemnieku saimniecībā. Tā kā tas parasti notiek tieši nedēļas nogalēs, tad jau esmu sev iegalvojis, ka to vislabāk saukt par atpūtu vai hobiju, turklāt šāda psiholoģiska pieeja uzreiz dod arī spēcīgu motivāciju. Pēc piecām dienām pie ekrāna un grāmatām jebkura muskuļu izkustināšana patiešām izklausās kā laba sporta aktivitāte.

Ko tev nozīmē Latvija?

– Latvija, pirmkārt, tā ir māju sajūta, mājas – tie ir galvenokārt cilvēki. Mums ir daudz pretrunu un diskusiju, strīdu un konfliktu, bet dienas beigās taču saprotam, ka nevienam citam par šo zemi un valsti nav nekādas daļas, tikai mums pašiem, tāpēc ir jārod spēks būt vienotiem par svarīgāko. Latvija ir brīnišķīga vieta – izcils klimats, unikāla kultūra, sava valoda un, kas vēl svarīgāk, brīvība un neatkarība. Vietai, kur dzīvojam, ir liela nozīme, tāpēc esmu pateicīgs Latvijai par visu, ko tā man devusi un dod ik dienas. Latvija ir mans atbalsts un spēks, un, kā reiz teicis Arhimēds «dodiet man atbalstpunktu un es paceļš zemeslodi».

Tavs novēlējums citiem studentiem.

– Mēs nevaram izmainīt 99 % no lietām, kas notiek mums apkārt, bet tas nenozīmē, ka šim 1 % nav vērtības, jo kādam šis viens procents var būt visa dzīve. Lai vienmēr izdodas atcerēties, ka nav mazu lietu, darbu vai veikumu! Nevajag baidīties darīt lietas, kas nav populāras, zināmas vai plaši atzītas, jo, kamēr mana paša acis tam ir nozīme, tā ir vissvarīgākā lieta uz pasaules. Sveiciens visiem Starptautiskajā studentu dienā!

«Mācīties nekad nav par vēlu»

Foto no A. Pļasas personīgā arhīva

ANASTASIJA PLASA ir dzimusi Daugavpilī, taču mīlestība viņu atveda uz: Latgales sirdi – Rēzekni. Viņa ir ne tikai RTA profesionālās augstākās izglītības bakalaura studiju programmas «Sākumizglītības skolotājs» 2. kursa studente, bet arī skolotāja un zemessardze.

Foto no A. Pļasas personīgā arhīva

Anastasijas hobiji ir adīt un tamborēt mīkstās rotaļlietas

Studijas tu apvieno ar darbu Rēzeknes novada Maltas pirmsskolas izglītības iestādē «Dzīpariņš». Kādi tev ir bijuši šie pirmie mēneši skolotājas darbā?

– Jā, esmu pirmsskolas izglītības skolotāja. Darbs ar bērniem mani pievelk, bet tajā pašā laikā man bija bail, ka netikšu galā. Man pašai ir divi bērni, bet «Dzīpariņā» viņu ir 20. Istenībā viss bija daudz mierīgāk, nekā biju domājusi. Es mīlu savu darbu. Gadās arī smagas dienas, bet pārsvārā es no rītiem un darbu esju ar prieku.

Kuri ir tie līdz šim spilgtākie studiju laika notikumi, kas palikuši atmiņā?

– Es nekad neaizmirsīšu pirmo mūzikas nodarbību. Man nav muzikālās izglītības, un atceros savu sejas izteiksmi, kad pasniedzējs pateica, ka būs jānospeļē un jānodzied dziesmiņa, man tas likās ļoti grūti.

Kādi ir tavi hobiji? Zinu, ka adi un tamborē mīkstās rotaļlietas.

– Sākšu ar to, ka bērnībā un jaunieša vecumā ciest nevarēju adīt un tamborēt. Mājturības mājas darbus bieži vien pildīja mamma vai kaimiņiene. Man šķiet, ka 20 gados sagriežās uzadīt vīram zeķes. Tā kā mēs dzīvojam 21. gadsimtā, *youtube* noskatījos video, un mani tas piesaistīja. Tapa, šķiet, spilvens, tad zeķes bērniem. Tad ieraudzīju zaķi, un sapratu, ka man arī vajag. Starp citu, pats pirmais mans radītais zaķis vēl joprojām ir ar mani. Bija arī citi zvēri un pat lelles. Žēl, ka tagad ir mazāk laika, bet, ja nu bērni vai draugi prasa, noteikti piesakos izveidot kaut ko jaunu un foršu.

Esi Zemessardzes 32. kājnieku bataljona zemessardze. Kas tevi pamudināja iestāties Zemessardzē?

– Zemessardzē esmu jau no 2018. gada. Sākumā viestāstās un piedāvāja manu enerģiju ielikt labā lietā. Nevaru sēdēt uz vietas, man vienmēr jāizmēģina kaut kas jauns. Es esmu īsta savas valsts patriote. Un Zemessardzē, šķiet, ir tā vieta, kur var izpausties, būt daļai no kaut kā liela un varena. Zemessardzē man ir kā otra ģimene, tur ir mani draugi, ar kuriem kopā izgājām daudz svarīgu momentu manā dzīvē un dienestā. Komandieri ir kā tēvi, jo iemāca kaut ko jaunu, vienmēr uzklausa un, protams, palīdz ar padomu.

Ko tev nozīmē Latvija?

– Latvija esmu es, mana ģimene, mani tuvie cilvēki. Latvija sākas no mums pašiem.

Tavs novēlējums citiem studentiem.

– Protams, novēlēšu studēt. Nav svarīgi, cik ir gadu, jo mācīties nekad nav par vēlu. Es iestājos RTA, kad man bija jau 28 gadi, un nenožēloju. Viss ir mūsu galvā, nevajag baidīties no pārmaiņām, jo katra diena un katrs mirklis ir jāizdzīvo ar prieku. Mācīsimies no bērniem, viņi izbauda šo dzīvi.

«Iet uz priekšu, sasniedzot izvirzītos mērķus»

Foto no E. Medveckas personīgā arhīva

Endijai patīk veidot ballīšu dekorācijas, tai skaitā – arī skaistus lielformāta ziedus

ENDIJA MEDVECKA ir RTA studiju programmas «Pirmsskolas skolotājs» 1. kursa studente, kura šogad ieguva arī Rozes titulu. Dzimusi un uzaugusi nelielā Zemgales mazpilsētā – Aucē, bet nu jau septiņus gadus dzīvo Ludzā un studijas apvieno ar darbu, strādājot Ludzas novada Bērnu un jauniešu centrā par jaunatnes lietu speciālisti un vadot radošo darbnīcu «Cītāda vizuālā māksla».

Foto no E. Medveckas personīgā arhīva

Endijai ir ļoti svarīga viņas ģimene – vīrs un bērni

Kā ir būt studentei un kuri ir tie līdz šim spilgtākie studiju laika notikumi, kas palikuši atmiņā?

– Mācīties par pirmsskolas skolotāju izlēmu, jo man vienmēr ir patīcis radoši darboties, un pirmsskolas pedagoga darbā šī prasme ir ārkārtīgi vajadzīga, lai piemēklētu netradicionālus risinājumus nestandarta situācijās. 2013. gadā absolvēju Auces vidusskolu, sanāk, ka atgriezos skolā pēc deviņu gadu pārtraukuma. Protams, kā jau vienmēr, uzsākot kaut ko jaunu, ir jūtams satraukums. Tomēr RTA atsaucīgie pasniedzēji un studiju programmas «Pirmsskolas skolotājs» saliedētais studentu kolektīvs šo satraukumu mazināja.

Viens no spilgtākajiem notikumiem noteikti jāmin RTA Rozes titula saņemšanas brīdis – prieks, gandarījums par paveikto, pozitīvas emocijas. RTA *Facebook* lapā ieraudzīju konkursa afišu un nodomāju, ka šī ir lieliska iespēja – dalīties savā veikumā un, iespējams, iedvesmot kādu citu radoši darboties. Rozes tituls vienmēr kalpos kā atgādinājums – ja esi atradis kādu lietu, kas tevi aizrauj un rada pozitīvas emocijas, tad tā ir veiksmē (jo ne visiem cilvēkiem, tas izdodas).

Kādi ir tavi hobiji? Zinu, ka esi ļoti radoša un radi lielformāta ziedus.

– Viens no hobijiem ir ballīšu dekorāciju veidošana. Šo hobiju uzsāku 2018. gadā – pēc meitas piedzimšanas, jo meitas Aleksas 1. dzimšanas dienu gribēju padarīt īpašu un noformēt svinību vietu pati. Pēc trīs gadiem jau dekorēju dēla Adriana 1. dzimšanas dienas ballīti, izmantojot balonus un kreppapīru. Pirmos lielformāta ziedus no papīra gatavoju vīra mammai Leontīnes 75 gadu jubilejai. Draugu un radu prieks deva iedvesmu darboties tālāk.

Jauniešu projekta «Proti un dari» laikā apmeklēju dažādas kursus/ apmācības izglītības un inovāciju centrā «LoDe» Rēzeknē – lielformāta kreppapīra peonijas, pērļu kroni, floristika, ziedi no lentēm. Kursu laikā apguvu daudz jaunu un noderīgu zināšanu, ko varētu pielietot tālākajā radošajā darbībā.

Vēl viens no hobijiem ir digitālo materiālu veidošana – digitālie apsveikumi, afišas, digitālais noformējums. Šis hobijs tika apgūts pašmācības ceļā, jo šķita, ka šī prasme ir ļoti noderīga, kā arī tā ir vēl viena joma, kurā radoši izpausties.

Ko tev nozīmē Latvija?

– Latvija ir manas mājas un mana ģimene. Vieta, kur mēs varam būt laimīgi, ja izvēlamies tādi būt!

Tavs novēlējums citiem studentiem.

– Novēlu atrast savu iekšējo motivāciju, mērķtiecīgi iet uz priekšu, lai sasniegtu izvirzītos mērķus. Mēs to varam!